

PÁŤICHĀ•ZĀ•M O DCERU

ĀšterĀ½, 11 prosinec 2007

Mé dceĀ™i je nyní patnáct a tĀ™i Ā•tvrtĀ› a od záĀ™i je na internátĀ› v Praze. Ale od začĀ•átku, do cca 13 let, jsem ji doslova bĀ›všude sebou jak kabelku - na výlety, k moĀ™i, na poutĀ›, do lesĀ›, a víkend co víkend se jí maximálnĀ› vĀ›novala (a ta jí pochopitelnĀ› rozmazlovala, byla to „moje milovaná holĀ•iĀ•ka"). Otec podnikatel nemĀ› nikdy Ā•as a tak jsem jí to vynahrazovala.

SamozĀ™ejmĀ›, Ā¾e jsem i pracovala, pomáhala jsem svému muĀ¾i ve firmĀ›, budovala s ním jeho dnes statisíce vydĀ› firmu. Nu a kdyĀ¾ jsem s ní zrovna nebyla já, tak ji hlídala tchynĀ›. Podotýkám, Ā¾e nyní jsem rozvedená, ale dcerku mám v péĀ•i. Ale všechno je dnes jinak, puberta jí zmĀ›nila; dnes zná jen tatínka, neboĀ› jí dává velké Ā•ástky (ovšem mĀ› nedá do rozpoĀ•tu). PostupnĀ› to dopadlo tak, Ā¾e dcera na mĀ› doslova soĀ•ila, nenávidĀ›la mĀ›, dokor mi i Ā™ekla, Ā¾e mĀ› má plné zuby, Ā¾e co táta dává mĀ›, tak nezbyvá na ni, zkazila jsem jí Ā¾ivot atd. A pak se ješt pĀ™idala tchynĀ›, a Ā¾e si dceru osvojí, se souhlasem otce. Víím, Ā¾e ten ho dá, protoĀ¾e maminka je jeho favorit a dcera se ním tedy nastĀ›hovala. KdyĀ¾ jsem protestovala a dceĀ™i Ā™ekla, Ā¾e bude bydlet doma, tak jezdila z intru rovnou ke tchyni na intr a mĀ› jen Ā™ekla, aĀ› si ji nevšímám. Musím dodat, Ā¾e tchynĀ› mé dceĀ™i „dĀ›ryhodnĀ›" vyjsem se o ni stejnĀ› nikdy nestarala, jen jsem ji prý mlátila, týrala, posílala „za trest" ke druhé babiĀ•ce", Ā¾e jsem ji prý odkládala a ani jí skoro nedala najíst, takĀ¾e nebýt tchynĀ›... BohuĀ¾el, s tĀ›mito povídaĀ•kami se pĀ™idal i otec, dceru uĀ¾ zmanipulovali, takĀ¾e dnes mi to dítĀ› klidnĀ› Ā™ekne pĀ™ed otcem (aĀ› se zeptám na cokoli), aĀ› ji neotravuju, Ā¾e se se niĀ•em bavit nebude, Ā¾e stejnĀ› jen na všech parazituju a Ā¾e se za mĀ› stydí, Ā¾e jsem její matka. Ano, má nyní všechno, na co si vzpomene. Otec ji koupí cokoli, na mĀ›síc jí dává kapesné sedm tisíc, automaticky drahý notebook a kdyĀ¾ se ozvu, Ā¾e ji tímhle kazí, dostanu rychtu od obou - jaká jsem to závistivá matka, a vĀ›bec, co Ā•ekám nĀ›jakou vdĀ›nost. PĀ™itím - chtĀ›la jsem jen slušné jednání v rodinĀ› a nĀ›jakou úctu k rodiĀ•Ā™, chtĀ›la jsem jí nĀ› Ā¾e všechno zas není samozĀ™ejmost. OsoĀ•ili se na mĀ› však oba, Ā¾e jsem problémová matka a aĀ› ji neotravuji. Dcera, vĀ¾dyĀ› jí teprve bude za pár týdnĀ› šestnáct - si klidnĀ› chodí domĀ› z diska kolem Ā•tvrté ráno, ale já nesmím ani ceknout, protoĀ¾e mi Ā™eknou, aĀ› táhnu do svého. Prakticky jsem pĀ™išla nejen o muĀ¾e, potaĀ› i o dceru a po 16 letech jsem na zhroucení. DĀ›ti jiné nemám, manĀ¾el uĀ¾ nechĀ›l. A tak si vĀ›bec nevím rady - asi nemohu nic dĀ›lat, neĀ¾ to nĀ›jak zkousnout; ale mám velké deprese a stavy bezmoci, tohoto jsem se nikdy nenadála... Prosím vás, je na tom s podobnou zkušeností nĀ›kdo dál? Víte pro mĀ› nĀ›jakou radu? Dáša